

JARO (PROLOG)

*Ve stoje cítím klasickou dezinfekci, jakmile usednu,
přebije ji skořice, zřejmě vonná přísada v čistícím
prostředku na vytírání chodeb.*

*Dlouho sedět ale nedokážu. Pod tíhou situace se mozek
přepnul na náhradní režim a jen ukládá vjemy,
přítomnost tolika neznámých věcí v kombinaci s pozdní
noční hodinou přetavila realitu na filmovou projekci:
sedíš v ní nahá v křesle, obě nohy od kotníků až po klín
sešněrované obvazem, jako by si tě kněží a kněžky
připravovali na obřad. A je pouhým preludem, že ti do
míchy proniká jehla.*

*Ozvaly se úsečné povely, z dráhy za skalpelem se mocně
vyřinula krev. Sklápím oči, tvoje zůstávají otevřené. Ne
však proto, aby se dívaly. Jejich potemnělými rozšířenými
zorníčkami jako včely do úlu zalétají a vylétají andělé,
celé roje okřídlených dispečerů, a navigují hmaty mužské
ruky zanořené hluboko do tvého podbřišku.*

*Spíte, jdu si ven zapálit. Svítá. Když jsem tě přivezl,
nebylo ještě jaro.*

I.

Děkuji za oheň, ale tuším, že z plesu liter plného
snobů a zoufalců se jen tak nevykouřím, takových
se nás na vyhlídce vystřídalo víc.

Ani žádná ze zdejších šaten neumožní výjev mne
přes hlavu svlékaného z kůže splínu jako si s ním
poradí ruce žen – matek, jež tohle už tisíckrát
prováděly s košilkou svých malých mužů.

Ostatně, všechny jejich velké muže čekají dny, kdy
domů musí mít daleko.

II.

Děkuji, ale už mě bolí záda z probírání té veteše,
z fárání do vzpomínek na přechodná bydliště
v nočním adresáři, jímž bych se měl tak dlouho
mlátit o čelo, až mi jasnou bdělost vykřeše
a poučení.

Opráším teď ruce a narovnáám se.

Takový pohyb je znamením, že vzdávám se
tichému oceánu šera, pro něhož jednotka vědomí
zatavená do člověka není přístupna diskuzi, pouze
mi jak nahoře, tak dole, přede mnou i za mnou
dávají pocítit, že se netopím a všude je prostor, jímž
mohu vykročit.

Že by tam někde bylo doma? Potřebuji si být jistý.
Jako bych stál ve futrech s panty, ale dveře nikde.

III.

Budu vás tedy, mé stíny, tahat s sebou celým
životem? A mohu aspoň na pár let na vaše místo
postavit děti a tahat za ruce je? Děkuji.

Výchova v roce dva sedmnáct nese znamení doby,
která na každém rohu vábí rozpadlým plotem.
A proti mým vzteklým rukám, které napadlo znovu
jej vztyčit, staví se změř hlídacích psů plemena
Super AMOLED, jež mám dovoleno maximálně tak
lechtat palcem po hladké tvrzené sítnici očí, ale
v žádném případě oslepit,

vůbec se mi nedaří té bestii brutálně hrábnout do
tkáně a olíznout prst, jako to dělají malý Matouš
s Agátou nad rozlámaným kinder vajíčkem
s odhalenou odměnou. Nic takového.

IV.

Tušil jsem, že z karnevalu liter plného snobů

a zoufalců se jen tak nevykouřím, takových se nás
na vyhlídce vystřídalo víc.

Budiž. Zůstanu v tom přítomném okamžiku a on ať
je pointou. Než tráva slije se v mez, než stromy
splynou v les, než zkratky zcvoknou se v zkrat
a příroda mnou hnaná přes zuby svých soukolí se
mi zrachotí a sekne jako polámaný mlýnek na
potoce.

Na violy vrb měl bych nalézt uši. A na šelest
rusalek, když vystřelily jim paže, chtějí obejmout
mne zezadu. Měl bych do hrdla pocítit zařatý srp
a přemítat o slovech postihujících kovovou chuť
chladné naklepané ocele.

Jenže nechci. Jediná kosa je ta všude kolem, začíná
pršet a já nezaslechl nic než cvaknutí mého
vystřelovacího deštníku. Musím sejít kus cesty,
zavolat ti, že jsem v pořádku, a stihnout dát pusu
dětem, než hupsnou do postele.

Poslední zbytky šminek smyje pot, až si mne
vezmeš. Děkuji.